

β) Είκοσι πέντε άλλα γνωμικά προέρχονται από ένα χειρόγραφο γνωστό με τ' όνομα του πύργου όπου βρέθηκε — Château de la Roche - Guyon — και πρωτοδημοσιεύτηκαν στα 1868, στη μεγάλη έκδοση τών έργων τού Λαροϋφουκώ που έγινε στη Συλλογή τών Μεγάλων Συγγραφέων τής Γαλλίας. — Collection des Grands Écrivains de France (Hachette). Στο γαλλικό μας κείμενο έχουν τη σημείωση (ms. G.)

γ) Τέσσερα άλλα (γν. 530-533) προέρχονται από τα χαρτιά που βρέθηκαν στα χαρτοφυλάκια τού Βαλλάν (Vallant), που ήταν ο γιατρός και συνάμα ο γραμματικός τής κυρίας de Sablé, και που φύλαξε πολύτιμα στοιχεία από την αλληλογραφία τής μαρκησίας με τον Λαροϋφουκώ. Αυτά είναι σημειωμένα στο γαλλικό κείμενο (ms. Vallant)

δ) Τέλος, το γνωμικό 562 περισώθηκε από τον συγγραφέα Σαιν-τ-Εβρεμόν—Saint-Évremond, (1610-1703), που μας πληροφορεί ότι το πήρε από ένα γράμμα τού Λαροϋφουκώ στην περίφημη για την ομορφιά και το πνεύμα της Νινόν ντε Λανκλό (Ninon de Lenclos).

Αρκετά από τα γνωμικά που δημοσιεύτηκαν μεταθανάτια είναι σίγουρα από τα καλύτερα τής συλλογής.

Εξάλλου, πέντε από τα γνωμικά αυτά, και συγκεκριμένα τα 509, 510, 524, 525 και 530, αναφέρονται ήδη αυτούσια σ' επιστολές που ο Λαροϋφουκώ έγραψε το 1663, δηλαδή πριν απο την πρώτη έκδοση των *Αξιωμάτων*. Άλλα δύο, τα 513 και 515, αναφέρονται επίσης με μικρές παραλλαγές. Άλλα τρία, τα 531, 532 και 534 βρίσκονται αυτούσια σε μιαν επιστολή του τού 1671, δηλαδή υπήρχαν ήδη πριν από την τέταρτη, κι ίσως και την τρίτη έκδοση.

Οι λόγοι για τους οποίους ο Λαροϋφουκώ παρέλειψε τα γνωμικά αυτά είναι άγνωστοι, κι είναι πιθανό πως ήταν διάφοροι.

Έτσι, το γνωμικό 509 παραλείφτηκε σίγουρα επειδή αναφέρει τον Θεό, που δεν μνημονεύεται σε κανένα γνωμικό τών πέντε πρώτων εκδόσεων.

Τα γνωμικά 510 και 531, ωραία βέβαια, αφορούν το θέμα τής φιλαυτίας, που ο Λαροϋφουκώ το πραγματεύτηκε εξαντλητικά σε πολλά άλλα γνωμικά.

Το γνωμικό 524, που μιλεί για τα γνωμικά, και το 532, που αφορά την ανία, είναι μάλλον ασήμαντα.

Το 525 εκφράζει μια σκέψη που έρχεται σε αντίθεση με τη βασική γραμμή τών *Αξιωμάτων*, που στηρίζει τα πάντα στη φιλαυτία.

Το 530 είναι παραλλαγή πάνω σε θέμα που ο Λαροϋφουκώ το χειρίστηκε και σ' άλλα γνωμικά. (Βλ. τις παραπομπές τού γν. 530).

Το 533 είναι πάντως από τα καλύτερα της συλλογής.

45.— (Γν. 507). Κυριολεκτικά: *Ο κόσμος είναι γεμάτος φτυάρια που κοροϊδεύουν τ' αναδευτήρια*. Δεν πρόκειται βέβαια για πρωτότυπο γνωμικό τού Λαροϋφουκώ, παρά για λαϊκή παροιμία, γνωστή από καιρό, αφού την αναφέρει κι ο Μονταίνι — Montaigne — αντίστροφα, στο τέλος τού πέμπτου κεφαλαίου τού τρίτου βιβλίου του. Εκεί, μιλώντας με πολύ πνεύμα για το παρακινδυνευμένο θέμα τών σχέσεων των δυό φύλων, καταλήγει με την παρατήρηση πως είναι αντάξια το ένα τού άλλου, και τελειώνει λέγοντας: «είναι ευκολότερο να κατηγορήσεις το ένα φύλο, παρά να δικαιολογήσεις το

άλλο είναι αυτό που λένε: «Le fourgon se mocque de la paele» — το αναδευτήρι κοροϊδεύει το φτυάρι». Και το Λεξικό τής Γαλλικής Ακαδημίας, στην πρώτη του έκδοση (1692), στη λέξη fourgon — αναδευτήρι, αναφέρει κι εξηγεί την παροιμία: «λέγεται για κάποιον, ο οποίος κοροϊδεύει έναν άλλον, που θα ήταν εξίσου δικαιολογημένος να κοροϊδεύει τον πρώτο.

46.— (Γν. 508). Είναι σχεδόν βέβαιο πως ο Λαροϋφουκώ παρέλειψε τούτο το γνωμικό επειδή η αρκετά κοινότοπη άλλωστε ιδέα δεν ήταν δική του παρά της κυρίας de Sablé. Στα δικά της *Αξιιώματα* — *Maximes*— που δημοσιεύτηκαν το 1678, περιλαμβάνεται το γνωμικό 72, που λέει, με πολύ λιγότερη λιτότητα: «Όσοι είναι αρκετά ανόητοι ώστε να εκτιμούν τον εαυτό τους μονάχα για την αρχοντική τους καταγωγή, περιφρονούν, σα να λέμε, εκείνο που τους έδωσε την αρχοντιά τους, μια που είναι αποκλειστικά η αρετή τών προγόνων τους που έκανε αρχοντικό το αίμα τους».

47.— (Γν. 534). Η λέξη *humble* σημαίνει ταπεινός, αλλά μονάχα με την καλή σημασία που έχει αυτή η λέξη. Χρησιμοποιήσαμε εδώ τη λέξη ταπεινός αντί τού αρκετά άγαρμπου ταπεινόφρονος επειδή το γνωμικό 534, που μιλεί για τους ευσεβείς, σχετίζεται με την εκκλησιαστική γλώσσα, που γνωρίζει μονάχα το ταπεινός κι όχι το ταπεινόφρων (Μτ. ια' 29: ταπεινός τῆ καρδία, Λκ. α' 52: ὕψωσε ταπεινούς, κλπ.).

48.— (Γν. 548). Στο ζήτημα της αρετής τής γυναίκας, ο Λαροϋφουκώ έκανε, καθώς είχαν φυσικό, παρατηρήσεις σωστές, αν και κάποτε αντιφατικές.— Στο γν. 346 θέτει κατηγορηματικά την αρχή πως η γυναίκα δεν σέβεται κανέναν κανόνα που δεν τον ανέχεται η ιδιοσυγκρασία της. — Στο γν. 205 λέει πως συχνά η αρετή τών γυναικών δεν είναι παρά η αγάπη τής καλής φήμης και της ησυχίας τους. — Στο γνωμικό 241 παρεμβάλλει τα στοιχεία τού φόβου ή της γνώσης. Αυτά προϋποθέτουν πως η ιδιοσυγκρασία, το ταμπεραμέντο τής γυναίκας δεν εναντιώνεται στον φόβο ή τη γνώση, και το γν. 220 το επιβεβαιώνει, δίνοντας το προβάδισμα στην ιδιοσυγκρασία.— Στο γν. 548, το οποίο και παρέλειψε, ο Λαροϋφουκώ αντιμετωπίζει και την περίπτωση μιας γυναίκας που θα ήταν ταυτόχρονα ενάρετη κι ερωτευμένη — φυσικά με άλλον από εκείνον που θα είχε νόμιμα το δικαίωμα ν' αγαπήσει. Το ότι ο συγγραφέας τη βρίσκει αξιολύπητη μοιάζει να σημαίνει πως η αρετή της δείχνεται μεν δυνατότερη από το πάθος της, αλλά το καταφέρνει μονάχα με μεγάλο κόπο.

Όλα αυτά είναι αρκετά περίπλοκα. Ένας άλλος περίφημος γάλλος συγγραφέας γνωμικών, που πέθανε νεότατος, ο Βωβνάργκ — *Vauvenargues* (1715-1747) έγραψε επιγραμματικότερα: «Οι γυναίκες έχουν περισσότερη ματαιοδοξία παρά ταμπεραμέντο, και περισσότερο ταμπεραμέντο παρά αρετή» (γν. 681).

49.— (σελ. 159). Από τα 79 γνωμικά που ακολουθούν (563-641), τα εξήντα-τέσσερα είχαν δημοσιευτεί στην πρώτη έκδοση των *Αξιωμάτων*, αλλά ο Λαροϋφουκώ τα παρέλειψε από τις τέσσερις επόμενες, που δημοσιεύτηκαν ενόσο ζούσε. Ένα άλλο γνωμικό παραλείφτηκε από την τρίτη έκδοση και τις επόμενες. Δέκα παραλείφθηκαν μονάχα στην πέμπτη έκδοση. Δυό είχαν προστεθεί στη δεύτερη και διατηρήθηκαν μόνο στην

τρίτη και την τέταρτη. Άλλα δυό δημοσιεύτηκαν μονάχα στην τέταρτη έκδοση. Ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται ειδικότερα για περισσότερες λεπτομέρειες μπορεί εύκολα να καθοδηγηθεί από τις σημειώσεις που ακολουθούν τα γνωμικά στο γαλλικό πρωτότυπο.

Είναι αναμφίβολο πως, μολονότι ο συγγραφέας προτίμησε τελικά να τα καταδικάσει, η ανάγνωση των εβδομήντα-εννιά αυτών γνωμικών είναι πάντα διαφωτιστική για τις ιδέες τού Λαροδφουκώ, συχνά διασκεδαστική κι ενδιαφέρουσα.

50.— (Γν. 563). Καθώς αναφέραμε ήδη (βλ. σημ. 17), το κομμάτι αυτό δημοσιεύτηκε μονάχα στην πρώτη έκδοση (1665), όπου είχε τον αριθμό 1. Έτσι, η συλλογή άρχισε με τούτο το μακρύ κομμάτι πάνω στη φιλαυτία και τέλειωνε μ'ένα εξίσου μακρύ κομμάτι πάνω στον θάνατο (βλ. γν. 504 και σημ. 43). Ενώ όμως ο Λαροδφουκώ διατήρησε πάντα το τελευταίο, θεώρησε, ευθύς από τη δεύτερη έκδοση, πως έπρεπε να παραλείψει το πρώτο. Ποιός λόγος τον παρακίνησε σ' αυτό μάς είναι άγνωστο. Η μελέτη όμως τού κομματιού πείθει πως, όσο κι αν είναι πολύ αξιόλογο για τη λαμπρότητα τού περίτεχνου ύφους, δεν είχε ωστόσο και πολύ τη θέση του κοντά στα υπόλοιπα, τα αληθινά γνωμικά τής συλλογής, που τα χαρακτηρίζει θαυμαστή λιτότητα στην έκφραση — απαλλαγμένη από κάθε περιττό στολίδι — αλλά και σαφήνεια. Κοντά στα πραγματικά γνωμικά, το κομμάτι αυτό αφίνει μιαν εντύπωση πληθωρικής της που ξαφνιάζει τον αναγνώστη.

51.— (Γν. 563). Στο σημείο αυτό, αποτολμήσαμε μια μικρή διόρθωση στη στίξη τού γαλλικού κειμένου, διόρθωση που βελτιώνει σ' ένα σημείο την έννοια: Σε όλες τις γαλλικές εκδόσεις που συμβουλευτήκαμε, το κείμενο λέει: «... il (l'amour - propre) est inconstant d'inconstance, de légèreté, d'amour, με ένα κόμμα που χωρίζει τη λέξη amour από τις επόμενες: de nouveauté... Αυτό θα επέβαλλε τη μετάφραση: «είναι άστατη (η φιλαυτία) από αστασία, από ελαφρότητα, από αγάπη, από νεώτερισμό...» Χωρίς ν'απλωθούμε σε πολλές αναπτύξεις, νομίζουμε πως, αν λείπει το κόμμα μετά τη λέξη amour κι η φράση διορθωθεί: inconstant... d'amour de nouveauté, η έννοια γίνεται πολύ λογικότερη και πιο ξεκάθαρη συνάμα. Δηλαδή: «η φιλαυτία είναι άστατη από αστασία, από ελαφρότητα, από αγάπη τού καινούριου, κλπ.

52.— (Γν. 605). Ο ιταλός αυτός ποιητής είναι ο Ιωάννης Βαπτιστής Γκουαρίνι (Giovanni Battista Guarini (1537-1612), από τη Φερράρα, που έγραψε μια βουκολική ιλαροτραγωδία με τον τίτλο *Ο Πιστός Βοσκός* — *Pastor Fido* — από όπου είναι παρμένοι οι στίχοι, στους οποίους αναφέρεται ο Λαροδφουκώ:

Altro al fin l'onestate

Non e che un'arte di parer'onesta...

53.— (Γν. 630). Η rémore ή rémora δεν είναι καθ'αυτό κανένα μυθικό ψαράκι: είναι ένα πολύ πραγματικό ψάρι, για το οποίο όμως υπήρχε παλιότερα ο θρύλος πως κατάφερνε να σταματά και μεγάλα καράβια ακόμη. Η εντύπωση είχε γεννηθεί από το ότι το ψάρι αυτό — ελληνικά εχενηίς, της οικογένειας τών σκομβριδών — έχει στο κεφάλι ένα όργανο σε σχήμα δίσκου, με το οποίο κολνιέται πάνω σε πλεούμενα: καράβια, θαλάσσια κήτη, ή χελώνες, και ταξιδεύει έτσι χωρίς δυσκολία σε μεγάλες αποστάσεις. Το ψάρι αυτό βρίσκεται σχεδόν αποκλειστικά στις ζεστές θάλασσες των τροπικών, κι είναι σχεδόν άγνωστο στη Μεσόγειο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΓΝΩΜΙΚΩΝ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΓΝΩΜΙΚΩΝ

ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ. *Γν.* 613.

ΑΒΡΟΣ, ΑΒΡΟΤΗΤΑ. *Γν.* 128.

ΑΓΑΘΟ. *Γν.* 544, 615, 630.

ΑΓΑΘΟΤΗΤΑ. *Γν.* 275.

ΑΓΑΠΗ, ΑΓΑΠΩ. Η ντροπή στην αγάπη. *Γν.* 71.— Όλα τ' αγαπούμε σχετικά με τον εαυτό μας, 81.— Πειθόμαστε συχνά πως αγαπούμε τούς πιο δυνατούς από μας, 85.— Όσο περισσότερο αγαπά κανείς την ερωμένη του..., 111.— Αφοσιωνόμαστε στα διάφορα φυσικά τού προσώπου που αγαπούμε, 175.— Γιατί δείχνουμε σταθερότητα όταν αγαπούμε, 176.— Γιατί αγαπούμε τις νέες γνωριμίες, 178.— Η απόλαυση στον έρωτα είναι πως αγαπούμε, 259.— Στον έρωτα κυριαρχεί η αγάπη τού εαυτού μας, 262.— Οι γυναίκες νομίζουν συχνά πως αγαπούν, 277.— Αδύνατο να ξαναγαπήσουμε..., 286.— Αγαπούμε όσους μάς θαυμάζουν, 294.— Δεν αγαπούμε ούτε όσους δεν εκτιμούμε ούτε όσους εκτιμούμε περισσότερο από μας, 296.— Δεν αγαπούμε όσους μάς αγαπούν περισσότερο απ' όσο θέλουμε, 321.— Συγχωρούμε ενόσω αγαπούμε, 330.— Μια αγάπη που εμποδίζει τη ζήλεια, 336.— Αμφιβάλλουμε όταν αγαπούμε, 348.— Το μεγαλύτερο θάμα τής αγάπης, 349.— Δύσκολο να διακόψουν όσοι δεν αγαπιούνται πια, 351.— Ο καθώς-πρέπει άνθρωπος κι η αγάπη, 353.— Απιστίες κι αγάπη, 359.— Γιατί κλαίνε οι γυναίκες τούς νεκρούς ερωμένους τους, 362.— Η βία που ασκούμε στον εαυτό μας για να μην αγαπήσουμε, 369.— Φταίει όποιος δεν το καταλαβαίνει πως δεν τον αγαπούν πια, 371.— Τι αγαπούμε στη μαιτρέσα μας, 374.— Η αγάπη κι η φιλαρέσκεια, 376.— Το να μένουμε πιστοί με το ζόρι είναι σαν ν' απιστούμε, 381.— Καλύτερα να μας απατά το πρόσωπο που αγαπούμε παρά να μας ανοίγει τα μάτια, 395.— Τα γερατειά τής αγάπης, 430.— Η ζήλεια και το τέλος τής αγάπης, 514.— Η εξουσία που ασκούν τα πρόσωπα που αγαπούμε, 525.— Το όφελος του να έχεις ζηλιάρα γυναίκα, 547.— Όταν αγα-

πούμε και παύουν να μας αγαπούν, 553.— Φυσικό να νομίζουμε πως μας αγαπούν, 557.— Τι είναι ο έρωτας για κείνον που αγαπά, 576.— Ανεύθυνοι όταν αγαπούμε ή παύουμε, 577.— Όταν αποστάσουμε ν' αγαπούμε, 581.— Το σίγουρο μέσο για να μας αγαπήσουν, 636.— Η αμοιβαία ειλικρίνεια που ζητούν οι εραστές για να το ξέρουν πως έπαψαν ν' αγαπιούνται, 637.— Πότε φοβούμαστε το πρόσωπο που αγαπούμε, 640.

ΑΓΝΕΙΑ. *Γν.* 1.

ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ. Βλ. ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ.

ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ (θηριωδία). *Γν.* 604.

ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ. *Γν.* 328.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ. *Γν.* 46.

ΑΔΙΚΙΑ, ΑΔΙΚΟ. *Γν.* 78, 386, 496, 580.

ΑΔΡΑΝΕΙΑ. *Γν.* 341.

ΑΔΥΝΑΜΙΑ. Σταθεροί από αδυναμία *Γν.* 11.— Αδυναμία πνεύματος, 44.— Αδυναμία τής φιλοδοξίας να φτάσει, 91.— Προδοσίες από αδυναμία 120.— Ελάττωμα αδιόρθωτο, 130.— Αστάθεια και αδυναμία πνεύματος, 181.— Καλωσύνη και αδυναμία τής θέλησης, 237.— Αδυναμία και ειλικρίνεια, 316.— Η αδυναμία παρηγορεί, 325.— Εναντιώνεται στην αρετή, 445.— Τα πάθη τών αδυνάτων, 477.— Μειλιχικότητα κι αδυναμία, 479.— Αδυναμία που περνά για καλωσύνη, 481.— Οι γυναίκες παραδίνονται από αδυναμία, 635.

— ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. *Γν.* 44, 181.

ΑΔΥΝΑΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ. *Γν.* 30, 243.

ΑΗΔΙΑ, ΑΗΔΙΑΖΩ. *Γν.* 155, 181, 427, 527.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ, ΑΘΑΝΑΤΟΣ. *Γν.* 511.

ΑΘΕΟΣ. *Γν.* 504.

ΑΘΛΙΟΣ. *Γν.* 527.

ΑΘΩΟΣ, ΑΘΩΟΤΗΤΑ. *Γν.* 465, 608.

ΑΙΜΑ. *Γν.* 564.

Ε. Α. τής Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΑΙΣΘΗΜΑ. Εκτίμηση για τα αισθήματά μας, Γν. 143.— Η διάρκεια τών αισθημάτων μας, 177.— Τόνος φωνής, χειρονομίες, εκφράσεις κάθε αισθήματος 255.— Τα αισθήματα προς τους φίλους δεν διαρκούν όταν μιλούμε συχνά για τα ελαττώματα τους, 319.— Τα αισθήματά μας δεν αντέχουν στην προσέγγιση του θανάτου, 504.— Ταπεινότητα και διαφθορά τών αισθημάτων μας, 523.— Δυσκολότερο να τα κρύβουμε παρά να τα προσποιούμαστε, 559.— Η φιλαυτία νομίζει πως τα αισθήματά της πέθαναν ενώ κοιμούνται μόνο, 563.— Το αίσθημα της δικαιοσύνης, 578.— Η τεμπελιά κυριαρχεί στα αισθήματα, 630.

ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ. Γν. 337.

ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ. Η αλαζονεία βρίσκει πάντα ν' αποζημιωθεί, Γν. 33.— Άν δέν είμασταν αλαζόνες δεν θα παραπονιόμασταν για την αλαζονεία τών άλλων, 34.— Ολοι μας εξίσου αλαζόνες, 35.— Η αλαζονεία μάς δόθηκε για να μη βλέπουμε τις ατέλειές μας, 36.— Στην αλαζονεία χρωσιούνται οι παρατηρήσεις μας στους άλλους, 37.— Περιέργεια που οφείλεται στην αλαζονεία, 173.— Η αλαζονεία εκείνου που δίνει κι εκείνου που παίρνει, 225.— Η αλαζονεία δεν θέλει να χρωστά, 228.— Αντιλογία και αλαζονεία, 234.— Η εμπιστοσύνη τών μεγάλων κολακεύει την αλαζονεία μας, 239.— Η ταπεινοφροσύνη τέχνασμα της αλαζονείας, 254.— Ευπιστία στο κακό από αλαζονεία, 267.— Η αλαζονεία εμπνέει και μετριάζει τον φθόνο, 281.— Η αλαζονεία μας περιφρονεί τα προτερήματα που δεν έχουμε, 462.— Οι παραξενιές τής αλαζονείας, 472.— Η αλαζονεία ξεσκεπάζεται με την περηφάνεια, 568.— Η τύφλωση συνέπεια της αλαζονείας, 585.— Οι φιλόσοφοι κι η αλαζονεία, 589.— Ο θυμός mania τής αλαζονείας, 601.— Η μεγαλοψυχία ευγενική προσπάθεια τής αλαζονείας 628.

ΑΛΗΘΕΙΑ. Η αλήθεια κι όσα περνούν για αλήθειες, Γν. 64.— Ψευτιές μεταμφιεσμένες σε αλήθεια, 282.— Νομίζουμε πως σ' εμάς λένε περισσότερο την αλήθεια, 366.— Στις κρίσεις τους για μας οι εχθροί μας πλησιάζουν περισσότερο την αλήθεια, 458.— Κρύβουμε συχνά την αλήθεια απο τον εαυτό μας, 516.— Η αλήθεια θεμέλιο της εντέλειας και της ωμορφιάς, 626.—

ΑΛΛΑΓΗ. Γν. 178.

ΑΛΛΗΛΟΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. Γν. 613.

ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ. Γν. 509.

ΑΜΕΡΟΛΗΨΙΑ. Γν. 144.

ΑΜΙΛΛΑ. Γν. 230.

ΑΜΦΙΒΑΛΛΩ, ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ. Γν. 32, 348, 514.

ΑΝΑΓΚΗ. Γν. 550, 619.

ΑΝΑΙΔΕΙΑ. Γν. 495.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΝΕΩΝ. Γν. 261.

ΑΝΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ. Γν. 48.

ΑΝΔΡΕΙΑ, (βλ. ΑΝΤΡΕΙΑ).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Απλός άνθρωπος, Γν. 8.— Οι άνθρωποι κι οι ευεργέτες τους 14.— Η μετριοπάθεια τών ευτυχισμένων ανθρώπων, 17.— Οι μεγάλοι άνθρωποι και οι ατυχίες, 24.— Ο άνθρωπος νομίζει πως κυβερνά τον εαυτό του, 43.— Οι μοίρες τών ανθρώπων, 52.— Η ευγλωττία τών ανθρώπων, 249.— Άνθρωποι, ελαττώματα και προτερήματα, 251.— Πώς αρέσουν ή δυσαρεστούν οι άνθρωποι, 255.— Εξαρτούμε τη φήμη μας από την κρίση τών ανθρώπων που μάς είναι ενάντιοι, 268.— Οι άνθρωποι δεν ξέρουν όλο το κακό που κάνουν, 269.— Τι θα έπρεπε να ταπεινώνει τούς ανθρώπους, 272.— Οι άνθρωποι με τις χρήσιμες κακίες, 273.— Για να περιοριστεί η φιλοδοξία τών μεγάλων ανθρώπων, 308.— Άνθρωποι προορισμένοι να είναι ανόητοι 309.— Η γελοία όψη ορισμένων ανθρώπων, 311.— Πόσες φορές διηγούμαστε τα ίδια στον ίδιον άνθρωπο, 313.— Πώς γίνεται κανείς μεγάλος άνθρωπος, 343.— Οι κρυμμένες ιδιότητες των ανθρώπων, 344.— Ποιούς ανθρώπους βρίσκουμε γνωστικούς, 347.— Ποιοί άνθρωποι έχουν συχνότερα άδικο, 386.— Η ψυχική διάθεση των ανθρώπων κυβερνά τον κόσμο, 435.— Ο άνθρωπος γενικά, κι ένας ορισμένος άνθρωπος, 436.— Πώς πρέπει να κρίνουμε την αξία ενός ανθρώπου, 437.— Ο άνθρωπος κι εκείνοι που εκτιμά, 452.— Ποιοί άνθρωποι είναι αληθινά μειλίχιοι, 479.— Οι κακοί άνθρωποι κι η αρετή, 489.— Η φιλαργυρία τών ανθρώπων, 492.— Άνθρωποι γεμάτοι από τον εαυτό τους, που ερω-

τεύονται, 500.— Οι άνθρωποι κι ο θάνατος, 504.— Ο άνθρωπος, το συμφέρον του και το συμφέρον των άλλων, 510.— Ο ολιγαρκής είναι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος, 522.— Ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε τέτοιος που είναι, 523.— Οι άνθρωποι και τα ηθικά αξιώματα, 524.— Γιατί όλοι σχεδόν οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι, 538.— Να μελετούμε τούς ανθρώπους κι όχι τα βιβλία, 550.— Ο άνθρωπος που δεν του αρέσει κανένας, 561.— Ο φόβος συγκρατεί τον άνθρωπο, 578.— Η τύφλωση συνέπεια της αλαζονείας τών ανθρώπων, 585.— Οι βασιλιάδες φτιάνουν τούς ανθρώπους όπως και τα νομίσματα, 603.— Ο άνθρωπος, η καλωσύνη και η κακία, 610.— Πώς αλλάζουν τα γούστα τών ανθρώπων, 625.— Η μεγαλοψυχία στον άνθρωπο, 628.

ΑΝΙΑ (ΠΑΝΗΞΗ, ΒΑΡΕΜΑΡΑ). Καυχώμαστε πως δεν πλήττουμε, Γν. 141.— Περισσότερα καθήκοντα παραμελούμε από ανία..., 172.— Δεν συγχωρούμε εκείνους που μας βαρύνονται, 304.— Γιατί δεν βαρύνονται οι εραστές, 312.— Πλήττουμε μ' εκείνους που δεν θα έπρεπε, 352.— Η υπερβολική βαρεμάρα χρησιμεύει..., 532.— Ξεχνούμε εύκολα ό,τι βαρυνόμαστε 595.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ. Γν. 41, 611.

ΑΝΟΗΣΙΑ, ΑΝΟΗΤΟΣ. Το πάθος κάνει ικανούς τούς ανοήτους, Γν. 6.— Ο πνευματώδης στη συντροφιά τών ανοήτων 140.— Εκείνοι που η αξία τους είναι να λένε και να κάνουν ανοησίες, 156.— Οι ανόητοι, που χρησιμοποιούν καλά την ανοησία τους, 208.— Εκείνοι που είναι προορισμένοι να είναι ανόητοι, 309.— Ο καθώς πρέπει δεν αγαπά ποτέ σαν ανόητος, 353.— Ο ανόητος δεν μπορεί να είναι καλός, 387.— Οι ανόητοι βλέπουν με την ψυχική τους διάθεση, 414.— Η εξυπνάδα σπρώχνει κάποτε σε ανοησίες, 415.— Οι ανόητοι που έχουν πνεύμα, 451.— Υπάρχουν ανόητοι με πνεύμα, ποτέ με κρίση, 456.— Οι ανοησίες τής φιλαυτίας 563.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ. Γν. 7.

ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ. ΑΝΤΙΠΑΘΩ. Γν. 333.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ. Γν. 478, 563.

ΑΝΤΡΑΣ. Γν. 1, 635.

ΑΝΤΡΕΙΑ (βλ. και ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ). Δεν είναι πάντα από αντρεία που οι άντρες είναι αντρείοι, Γν. 1.— Οι έπαινοι αυξάνουν την αντρεία, 150.— Ποιές είναι οι αιτίες τής αντρείας, 213.— Τι είναι η αντρεία τών απλών στρατιωτών, 214.— Σπάνια η τέλεια αντρεία, 215.— Τι είναι η τέλεια αντρεία, 216.— Η φύση δίνει την αντρεία, 365.— Στους κινδύνους τού πολέμου αρκεί η απλή αντρεία, 614.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Γν. 7.

ΑΞΙΑ. Όσοι νομίζουν πως έχουν αξία, Γν. 50.— Πώς κρίνουμε την αξία τών φίλων μας, 88.— Βγάζοντας από την πλάνη εκείνον που έχει μεγάλη ιδέα για την αξία του..., 92.— Το γνώρισμα της αξίας, 95.— Δεν είναι από εκτίμηση της αξίας τών άλλων που υπερβάλλουμε τα προτερήματά τους, 143.— Δεχόμαστε τους επαίνους σαν αμοιβή τής αξίας μας, 144.— Η τύχει βάζει σε ενέργεια την αξία, 153.— Αηδιαστικός με την αξία του, 155.— Η αξία τών χρησιμων ανοησιών, 156.— Τι δίνει περισσότερη υπόληψη από την πραγματική αξία, 162.— Με την αξία μας κερδίζουμε τους διαλεχτούς, 165.— Η επίφαση της αξίας, 166.— Η εμπιστοσύνη που μας δείχνουν οι μεγάλοι δεν είναι απόδειξη της αξίας μας, 239.— Υπέροτατη επιδεξιότητα το να ξέρουμε την αξία τών πραγμάτων, 244.— Η αξία εκείνων που έχουν κακές χρήσιμες, 273.— Υπερβάλλουμε τη στοργή τών φίλων μας, για να εκτιμηθεί η αξία μας, 279.— Η αξία έχει την εποχή της, 291.— Πώς παρηγοριούμαστε για τη λίγη αξία μας, 308.— Όταν ξεπέφτει η αξία μας, 379.— Η αξία κάποιας υπεροχής, 399.— Δεν υπάρχει προαγωγή χωρίς κάποια αξία, 400.— Τι είναι η προαγωγή για την αξία, 401.— Η αξία τών οχληρών, 403.— Φαινόμαστε μικροί σε θέση ανώτερη της αξίας μας, 419.— Η αξία πρέπει να κρίνεται απο τη χρησιμοποίηση των χαρισμάτων, 437.— Συγχωρούμε την ψεύτικη αξία περισσότερο άπ' όσο αδικούμε τήν αληθινή, 455.— Πόσο διαρκεί η αξία τών γυναικών, 474.— Ο έπαινος στην αξία τήν αυξάνει, 599.— Οι βασιλιάδες δίνουν αξία στους ανθρώπους όπως και στα νομίσματα, 603.— Το πένθος μας για τους χαμένους φίλους δεν αφορά μονάχα την αξία τους, 619.

ΑΞΙΟΛΥΠΗΤΟΣ. *Γν.* 548.

ΑΞΙΟΠΙΣΤΟΣ. *Γν.* 63.

ΑΞΙΩΜΑΤΑ (*θέσεις*). *Γν.* 164, 399, 419, 449.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ. *Γν.* 604.

ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΣ, ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ. *Γν.* 59.

ΑΠΙΣΤΙΑ, ΑΠΙΣΤΟΣ. *Γν.* 359, 360, 381, 429, 581.

ΑΠΛΟΤΗΤΑ. *Γν.* 289.

ΑΠΟΚΤΩ. *Γν.* 248, 544.

ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ, (βλ. και ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕΙΣ). *Γν.* 430, 461, 630.

ΑΠΟΜΙΜΗΣΗ. *Γν.* 133.

ΑΡΕΣΩ, ΑΡΕΣΤΟΣ. *Γν.* 139, 413, 561, 622.

ΑΡΕΤΗ, ΑΡΕΤΕΣ. Όσα παίρνουμε για αρετές, *Γν.* 1.— Η επιείκεια, που τη λένε αρετή..., 2.— Οι αρετές μάς φέρνουν κατατραγμό, 29.— Η επιθυμία τών επαίνων τονώνει την αρετή, 150.— Η αρετή παίρνει επαίνους για συμπεριφορά που οφείλεται στην τεμπελιά, 169.— Οι αρετές χάνονται μέσα στο συμφέρον, 171.— Οι κακίες μπαίνουν στη σύνθεση των αρετών, 182.— Για τιμή τής αρετής, 183.— Περιφρονούμε όσους δεν έχουν καμιάν αρετή, 186.— Το όνομα της αρετής εξυπηρετεί το συμφέρον, 187.— Η φύση βάζει όρια στην αρετή, 189.— Την αρετή βοηθεί η ματαιοδοξία, 200.— Η υποκρισία εκδήλωση σεβασμού τής κακίας στην αρετή, 218.— Η αντρειά τών αντρών κι η αρετή τών γυναικών, 220.— Το συμφέρον κινητοποιεί την αρετή, 253.— Η τεμπελιά καταστρέφει τις αρετές, 266.— Γιατί ανακήρυξαν αρετή τη μετριοπάθεια, 308.— Όταν επαινούμε τούς ηγεμόνες για αρετές που δεν έχουν ..., 320.— Ελαττώματα που λάμπουν περισσότερο απο την αρετή την ίδια, 354.— Η ταπεινοφροσύνη πραγματική απόδειξη των χριστιανικών αρετών, 358.— Η τύχη φανερώνει τις κακίες και τις αρετές, 380.— Η ματαιοδοξία κλονίζει τις αρετές, 388.— Ισχυρίζομαστε πως η τεμπελιά οφείλεται στις ειρηνικές αρετές, 398.— Η αδυναμία εναντιώνεται στην αρετή, 445.— Όταν οι κακοί θέλουν να καταστρέψουν την αρετή, 489.— Η τεμπελιά στα σύνορα πολλών αρετών, 512.— Τα γνωμικά που απο-

δείχνουν πως οι αρετές είναι κίβδηλες, 517.— Αντί να καταδικάζουμε τα πλούτη μπορούμε να τ' αφιερώσουμε στις αρετές, 520.— Γυναίκα ερωτημένη και ενάρετη, 548.— Επαινούμε την αρετή από συμφέρον, 597.— Οι έπαινοι στερεώνουν τις αρετές, 598.— Οι μεγάλες ψυχές δεν έχουν περισσότερη αρετή, αλλά μεγαλύτερα σχέδια, 602.— Οι αρετές είναι όπως η τιμιότητα των γυναικών, 605.— Ότι ο κόσμος ονομάζει αρετή είναι ένα φάντασμα, 606.— Παίρνουμε για αρετές κακίες μεταμφιεσμένες, 607.— Πώς φτιάχνει η τύχη τις αρετές, 631.— Οι αρετές κακίες μεταμφιεσμένες, σελ. 23.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ, ΑΡΡΩΣΤΟΣ. *Γν.* 188, 193, 300, 527, 633.

ΑΡΧΟΝΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ. *Γν.* 508.

ΑΣΗΜΑΝΤΑ. (*Απασχόληση με τα*) *Γν.* 41.

ΑΣΤΑΘΕΙΑ. *Γν.* 175.

ΑΣΤΑΣΙΑ, ΑΣΤΑΤΟΣ. *Γν.* 181, 577.

ΑΣΤΟΧΑΣΤΟΣ. *Γν.* 495.

ΑΤΕΛΕΙΕΣ. *Γν.* 36.

ΑΤΙΜΑΖΩ, ΑΤΙΜΙΑ. *Γν.* 326.

ΑΤΟΛΜΙΑ, (ΝΤΡΟΠΑΛΟΤΗΤΑ). *Γν.* 169, 480, 495.

ΑΤΥΧΗΜΑ, ΑΤΥΧΙΑ. *Γν.* 24, 174, 217.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. *Γν.* 7.

ΑΥΡΙΟ (ΤΟ). *Γν.* 575.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΤΑ. *Γν.* 204, 333.

ΑΦΟΒΙΑ. *Γν.* 217, 614.

ΑΦΟΣΙΩΣΗ. *Γν.* 46, 247.

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ, ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ. Οι άνθρωποι μισούν όσους τούς υποχρέωσαν, *Γν.* 14.— Μπορεί ο αχάριστος να φταίει λιγότερο απο τον ευεργέτη του, 96.— Η βιασύνη να ξευποχρεωθούμε είναι είδος αχαριστίας, 226.— Όλοι ξεπληρώνουν ευχαρίστως τις μικρές ευεργεσίες, μα όλοι σχεδόν δείχνονται αχάριστοι για τις μεγάλες, 299.— Δεν συναντούμε αχαριστία όσο μπορούμε να κάνουμε καλό, 306.— Δεν πειράζει να υποχρεώνουμε τούς αχάριστους, 317.— Δεν πρέπει να μιλούμε για τα ελαττώματα των ευεργετών μας, 319

Β

ΒΑΡΕΜΑΡΑ, ΒΑΡΥΕΜΑΙ (ΠΛΗΞΗ), βλ. ΑΝΙΑ.

ΒΑΣΑΝΑ (βλ. και ΔΕΙΝΑ, ΚΑΚΑ, ΣΥΜΦΟΡΕΣ). Γν. 22, 430, 535, 585.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ. Γν. 21.

ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ Γν. 603. Βλ. και ΗΓΕΜΟΝΕΣ).

ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ Γν. 32.

ΒΙΑ. Γν. 363, 369, 381.

ΒΙΑΙΑ ΠΑΘΗ. Γν. 466.

ΒΙΑΣΥΝΗ Γν. 226, 267.

ΒΙΒΛΙΑ. Γν. 550.

ΒΙΟΣ (ΤΟ). Γν. 221, 233, 323, 365, 492.

ΒΛΑΚΕΙΑ. Γν. 23.

ΒΛΕΠΩ Γν. 623.

ΒΟΤΑΝΑ. Γν. 344.

ΒΡΙΖΩ, ΒΡΙΣΙΕΣ. Γν. 14, 320.

ΒΡΟΥΤΟΣ Γν. 504.

Γ

ΓΑΛΗΝΗ. Γν. 488, 542.

ΓΑΜΟΣ. Γν. 113.

ΓΕΙΤΟΝΑΣ. Γν. 521, 578.

ΓΕΛΑΣΜΑ, ΓΕΛΙΕΜΑΙ, ΓΕΛΩ. Όταν μας γελούν οι εχθροί μας., Γν. 114.—Εύκολο να γελάσουμε τον εαυτό μας, 115.—Εύκολα γελιούμαστε όταν ζητούμε να γελάσουμε τους άλλους, 117.—Ο πιο σίγουρος τρόπος για να μας γελούν, 127.—Φτάνει κάποτε να φανείς χωριάτης για να μη σε γελάσουν, 129.—Γελασμένος όποιος νομίζει πως μπορεί να κάνει χωρίς τους άλλους, 201.—Η αλαζονεία μάς γελά καλύτερα όταν μεταμφιέζεται σε ταπεινοφροσύνη, 254.—Κάποτε χρειάζεται να μην κρινουμε καλά για να μη γελαστούμε, 282.—Τα δάκρυά μας που ξεγελούν κι εμάς τους ίδιους, 373.

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ. Γν. 110, 167, 246, 263.

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ, (βλ. και ΑΝΤΡΕΙΑ), Γν. 1, 220, 221, 504.

ΓΕΡΟΣ, ΓΕΡΑΤΕΙΑ. Γιατί δίνουν οι γέροι καλές συμβουλές, 93.—Ο γέρος κρατεί

τα γούστα του, 109.—Τα ελαττώματα αυξάνουν με τα γερατεία, 112.—Γερνώντας γινόμαστε πιο τρελλοί..., 210.—Μόλις αρχίσουν τα γερατεία, φαίνεται από που θα εξασθενήσουμε, 222.—Η αδράνεια των γέρων, 341.—Οι γριές που υπήρξαν αξιέραστες, 408.—Η ζωηράδα που μεγαλώνει όσο γερνούμε, 416.—Οι γέροι που δεν θέλουν να είναι γελοίοι., 418.—Λίγοι ξέρουν να γερνούν, 423.—Τα γερατεία τής αγάπης, 430.—Οι γέροι τρελλοί, 444.—Τα γερατεία τύραννοι, 461.—Τα γερατεία κόλαση των γυναικών, 562.

ΓΕΥΣΗ. Γν. 46.

ΓΙΑΤΡΕΥΩ, ΓΙΑΤΡΙΚΟ. Τα δηλητήρια στη σύνθεση των γιατρικών, Γν. 182.—Τα γιατρικά που παροξύνουν τις αρρώστιες, 288.—Γιατρικά για την τρέλλα, 318.—Η αγάπη γιατρούει τη φιλαρέσκεια, 349.—Τα μεγάλα γιατρικά μόνο σε υπέρτατη ανάγκη, 392.—Όποιος γιατρεύεται πρώτος στον έρωτα..., 417.—Δεν υπάρχουν αλάθευτα γιατρικά για τον έρωτα, 459.—Για να γιατρέψουμε τη ντροπαλότητα, 480.—Το γιατρικό τής ζήλιας, 514.—Αηδιάζουμε και με τα πάθη μας και με τα γιατρικά τους, 527.—Η τύφλωσή μας εμποδίζει να ξέρουμε τα γιατρικά τών βασάνων μας, 585.—Ο αθηναίος τρελλός που παραπονιόταν γιατί τον γιάτρεψαν, 588.

ΓΛΩΣΣΑ. Γν. 39.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ. Γν. 505, 517, 524, 589.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ. Γν. 178.

ΓΝΩΣΕΙΣ. Γν. 106, 482.

ΓΝΩΣΗ, (ΦΡΟΝΗΣΗ κλπ.). Χάρη και κορμί, γνώση και πνεύμα, Γν. 67.—Ποιός είναι γνωστικός, 105.—Εύκολο να είμαστε γνωστικοί για τους άλλους, 132.—Λίγοι οι αρκετά γνωστικοί., 147.—Ελαττώματα, τύχη και γνώση, 154.—Δεν είναι γνωστικός όποιος δεν έχει τρέλλα, 209.—Είναι τρέλλα να είσαι μόνος φρόνιμος, 231.—Γυναικεία φιλαρέσκεια συγκρατημένη από γνώση, 241.—Η γνώση μας στη διάκριση της τύχης, 323.—Γυναίκες, εξυπνάδα, τρέλλα και γνώση, 340.—Γνωστικοί όσοι είναι τής γνώμης μας, 347.—Δεν ποθού-

με φλογερά ό,τι μας υπαγορεύει η γνώση, 469.—Κανένας γνωστικός δεν πίστεψε πως ο θάνατος δεν είναι κακό, 504.—Ο φρόνιμος προτιμά να μην μπλέκει 549.—Δεν έχουμε μυαλό όταν δεν ελπίζουμε πως έχουν οι άλλοι, 586.—Είμαστε γνωστικοί μόνο στα αδιάφορα ζητήματα, 591.—Η τρέλλα γίνεται από τη γνώση, 592.

ΓΟΥΣΤΑ (ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ). Η φιλαυτία, τα γούστα και οι γνώμες μας, Γν. 13.—Προτιμώντας τους φίλους από τον εαυτό μας ακολουθούμε το γούστο μας, 81.—Τα γούστα των νέων και των γέρον, 109.—Δεν ελέγχουμε τη διάρκεια των γούστων, 177.—Τα γούστα αλλάζουν, οι κλίσεις όχι, 252.—Το καλό γούστο, η κρίση και το πνεύμα, 258.—Με την αξία μας ξεπέφτει και το γούστο μας, 379.—Το συμφέρον και τα γούστα μας, 390.—Η ματαιοδοξία, το λογικό και τα γούστα μας, 467.—Το γύρισμα που αλλάζει τα γούστα των ανθρώπων, 625.

ΓΥΝΑΙΚΑ. Δεν είναι πάντα από αγνεία αγνές οι γυναίκες Γν. 1.—Γυναίκες χωρίς καμιά ερωτοδουλειά, 73.—Οι γυναίκες που κάνουν έρωτα, 131.—Η αυστηρότητα στόλισμα και φτιασίδι των γυναικών, 204.—Η τιμιότητα κι η ησυχία των γυναικών, 205.—Τι κάνει την αρετή των γυναικών, 220.—Η φιλαρέσκεια των γυναικών, 241.—Οι γυναίκες νομίζουν συχνά πως αγαπούν, 277.—Οι γυναίκες κι η φιλαρέσκεια, 332.—Γυναίκες, αυστηρότητα κι αντιπάθεια, 333.—Στις γυναίκες, πιο δυνατή η φιλαρέσκεια παρά το πάθος, 334.—Οι γυναίκες, η εξυπνάδα κι η τρέλλα, 340.—Γυναίκες, κανόνες και ιδιοσυγκρασία, 346.—Γιατί κλαίνε οι γυναίκες τους ερωμένους τους, 362.—Δεν πρέπει να μιλούμε για τη γυναίκα μας, 364.—Το επάγγελμα της τίμιας γυναίκας, 367.—Οι τίμιες θησαυροί κρυμμένοι, 368.—Οι γυναίκες κι ο πρώτος ερωμένος τους, 396.—Γυναίκες, ζήλια και φθόνος, 406.—Οι ηλικιωμένες γυναίκες που υπήρξαν αξιέραστες, 408.—Οι νέες που δεν θέλουν να φαίνονται φιλάρεσκες, 418.—Γυναίκες, ακριτομύθιες, απιστίες, 429.—Γιατί η φιλία δεν συγκινεί τις γυναίκες, 440.—Βίαια πάθη και γυναίκες, 466.—Τι αγαπούν οι γυναίκες, 471.—Πόσο διαρκεί η αξία των γυναικών, 474.—Γυναίκα, ωμορφιά και

νιάτα, 497.—Η πρώτη ερωτοδουλειά μιας γυναίκας, 499.—Γυναίκα ζηλιάρα, 547.—Γυναίκα ενάρετη κι ερωτεμένη, 548.—Η τίμια γυναίκα θησαυρός., 552.—Η κόλαση των γυναικών, 562.—Τι είπε ο ιταλός ποιητής για την τιμιότητα των γυναικών, 605.—Γιατί παραδίνονται οι γυναίκες, 635.

Δ

ΔΑΚΡΥΑ. Γν. 233, 373.

ΔΑΝΕΙΩ, ΔΑΝΕΙΟ. Γν. 223, 236.

ΔΕΙΝΑ. (βλ. και ΒΑΣΑΝΑ, ΚΑΚΑ, ΣΥΜΦΟΡΕΣ). Γν. 182, 503.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ. Γν. 182.

ΔΗΜΟΣΙΟ. Γν. 608.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ Γν. 512.

ΔΙΑΓΩΓΗ, (βλ. και ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ). Γν. 227.

ΔΙΑΙΤΑ. Γν. 633.

ΔΙΑΛΕΧΤΟΙ. Γν. 165.

ΔΙΗΓΟΥΜΑΙ, ΔΙΗΓΗΣΗ. Γν. 510.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΔΙΚΑΣΤΕΣ. Γν. 78, 268, 578, 579.

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ. Γν. 278, 510.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ. Γν. 523.

ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. Γν. 144, 377, 425, 563.

ΔΟΓΗΣ. Γν. 77.

ΔΟΞΑ. Με τις συμβουλές μας στους άλλους επιδιώκουμε το συμφέρον ή τη δόξα μας, Γν. 116.—Η δόξα των μεγάλων ανδρών, 157.—Δοξάζουμε τον ένα για να μειώνουμε τον άλλο, 198.—Η αγάπη της δόξας αιτία της αντρειάς, 213.—Θέλουμε ν' αποκτήσουμε δόξα, 221.—Η αγάπη της δόξας στις γυναίκες, 233.—Εξαρτούμε τη δόξα μας από ανθρώπους ενάντιους μας, 268.—Η δόξα τού να πεθάνουμε με σταθερότητα, 504.—Η επιδίωξη της ατομικής δόξας ελατήριο της νίκης, 615.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ. Γν. 293, 587.

ΔΥΝΑΜΗ. Γν. 30, 42, 122, 267.

ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Γν. 18, 44.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΩ. Γν. 622.

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ, ΔΥΣΠΙΣΤΩ. Πρέπει να δυσπιστούμε στα πάθη μας, Γν. 9. — Όποιος δυσπιστεί στον εαυτό του., 79. — Καλύτερα να σε απατούν οι φίλοι σου παρά να δυσπιστείς σ' αυτούς, 84. — Η δυσπιστία δικαιώνει την απάτη, 86. — Η δυσπιστία μας στους φίλους μας και στον εαυτό μας, 315. — Έρωτας, δυσπιστία και απάτη, 335. — Όσο κι αν δυσπιστούμε στην ειλικρίνεια τών άλλων., 366.

ΔΥΣΤΥΧΙΑ, ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ. Ποτέ δεν είμαστε όσο δυστυχημένοι φανταζόμαστε, Γν. 49. — Κολακευόμαστε να είμαστε δυστυχημένοι, 50. — Η συμπόνια μας πρόβλεψη των δικών μας δυστυχιών, 264. — Η φιλαυτία μας μέτρο τών δυστυχιών μας, 339. — Λιγότερο δυστυχημένοι όταν μας απατούν παρά όταν μας ανοίγουν τα μάτια, 395. — Νομίζουμε πως δείχνουμε καρτερία στις δυστυχίες, 420. — Όσοι νοιώσουν μεγάλα πάθη είναι ευτυχισμένοι και δυστυχημένοι που γιατρεύτηκαν, 485. — Οι μεγάλοι κι οι φιλόδοξοι είναι οι πιο δυστυχημένοι, 522. — Τίποτα δεν ικανοποιεί τούς τρελλούς, γι' αυτό όλοι οι άνθρωποι είναι δυστυχημένοι, 538. — Σε ποιούς πηγαίνει η ευτυχία κι η δυστυχία, 551. — Εκείνος που δεν του αρέσει κανένας είναι δυστυχημένος, 561. — Είδος ευτυχίας το να ξέρεις ως πού θα φτάσει η δυστυχία σου, 570. — Δεν είμαστε όσο δυστυχημένοι νομίζουμε, 572. — Το να φαινόμαστε δυστυχημένοι μάς παρηγορεί για τη δυστυχία μας, 573.

ΔΥΣΦΗΜΙΖΩ, ΔΥΣΦΗΜΙΣΗ. Γν. 360.

Ε

ΕΑΥΤΟΣ ΜΑΣ (Ο). Όποιος δεν βασίζεται στον εαυτό του., Γν. 79. — Η κολακεία τού εαυτού μας, 152. — Κλαίοντας τους αγαπημένους μας κλαίμε τόν εαυτό μας, 233. — Αγάπη τού εαυτού μας κι έρωτας, 262. — Οι συμβουλές τών άλλων κι οι συμβουλές μας στον εαυτό μας, 283. — Δύσκολο ν' αγαπούμε όσους εκτιμούμε περισσότερο από τον εαυτό μας, 296. — Η ευχαρίστηση να μιλούμε για τον εαυτό μας, 314. — Η δυσπιστία μας στον εαυτό μας, 315. — Όταν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να κατακρίνουμε τους φίλους και τους συνεργάτες μας, 319. — Οι περιστάσεις μάς γνωρίζουν τον

εαυτό μας, 345. — Η αλαζονεία μας κρύβει τα ελαττώματά μας από τον εαυτό μας, 358. — Η βία που ασκούμε στον εαυτό μας, 363. — Δεν θα έπρεπε να μιλούμε για τον εαυτό μας, 364. — Τα δάκρυά μας που ξεγελούν και τον εαυτό μας, 373. — Η επιθυμία να μιλούμε για τον εαυτό μας, μέρος τής ειλικρίνειάς μας, 383. — Ο εαυτός μας μάς φαίνεται γελοίος όταν μας ξεγελούν οι άλλοι, 407. — Κρύβουμε συχνά την αλήθεια από τον εαυτό μας, 516. — Τα πρόσωπα που αγαπούμε μας εξουσιάζουν περισσότερο από τον εαυτό μας, 525. — Είμαστε ευνοϊκά προκατειλημμένοι με τον εαυτό μας, 607. — Η εμπιστοσύνη μας στον εαυτό μας, 624.

ΕΓΓΥΗΣΗ, ΕΓΓΥΩΜΑΙ. Γν. 574, 575, 616.

ΕΓΚΛΗΜΑ. Οι μεγαλύτερες συμφορές μας προέρχονται από τα εγκλήματά μας, Γν. 183. — Ζητούμε εύκολα να βρούμε ενόχους χωρίς να εξετάζουμε τα εγκλήματα, 267. — Το συμφέρον, τα εγκλήματα και οι καλές μας πράξεις, 305. — Το έγκλημα βρίσκει περισσότερους προστάτες από την αθωότητα, 465. — Για να καταδιώξουν την αρετή τής αποδίνουν εγκλήματα, 489. — Τα πλούτη δεν συνεπάγονται απαραίτητα εγκλήματα, 520. — Τα εγκλήματα δεν εξαφανίστηκαν χάρη στα παραγγέλματα των φιλοσόφων, 589. — Υπάρχει ένας θυμός πολύ εγκληματικός., 601. — Τα εγκλήματα που καταντούν ένδοξα, 608. — Οι ανίκανοι για μεγάλα εγκλήματα, 611.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ, Γν. 566, 593.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ, ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ. Η ειλικρίνεια ξάνοιγμα της καρδιάς, Γν. 62. — Έλλειψη ειλικρίνειας στην αναζήτηση και λήψη συμβουλών, 116. — Ένα φέρσιμο ειλικρινό μπορεί να οφείλεται σε εντιμότητα ή επιτηδειότητα, 170. — Η ειλικρίνεια διορθώνει τή ζημιά τών ελαττωμάτων μας, 184. — Την ειλικρίνειά μας εμποδίζει η δυσπιστία στον εαυτό μας, 315. — Οι αδύνατοι κι η ειλικρίνεια, 316. — Φανταζόμαστε πως σ' εμάς δείχνονται πιο ειλικρινείς παρά στους άλλους, 366. — Η επιθυμία να μιλούμε για τον εαυτό μας είναι μέρος τής ειλικρίνειάς μας, 383. — Οι ειλικρίνεια που ζητούν μεταξύ τους οι εραστές, 637.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ. Γν. 14.